

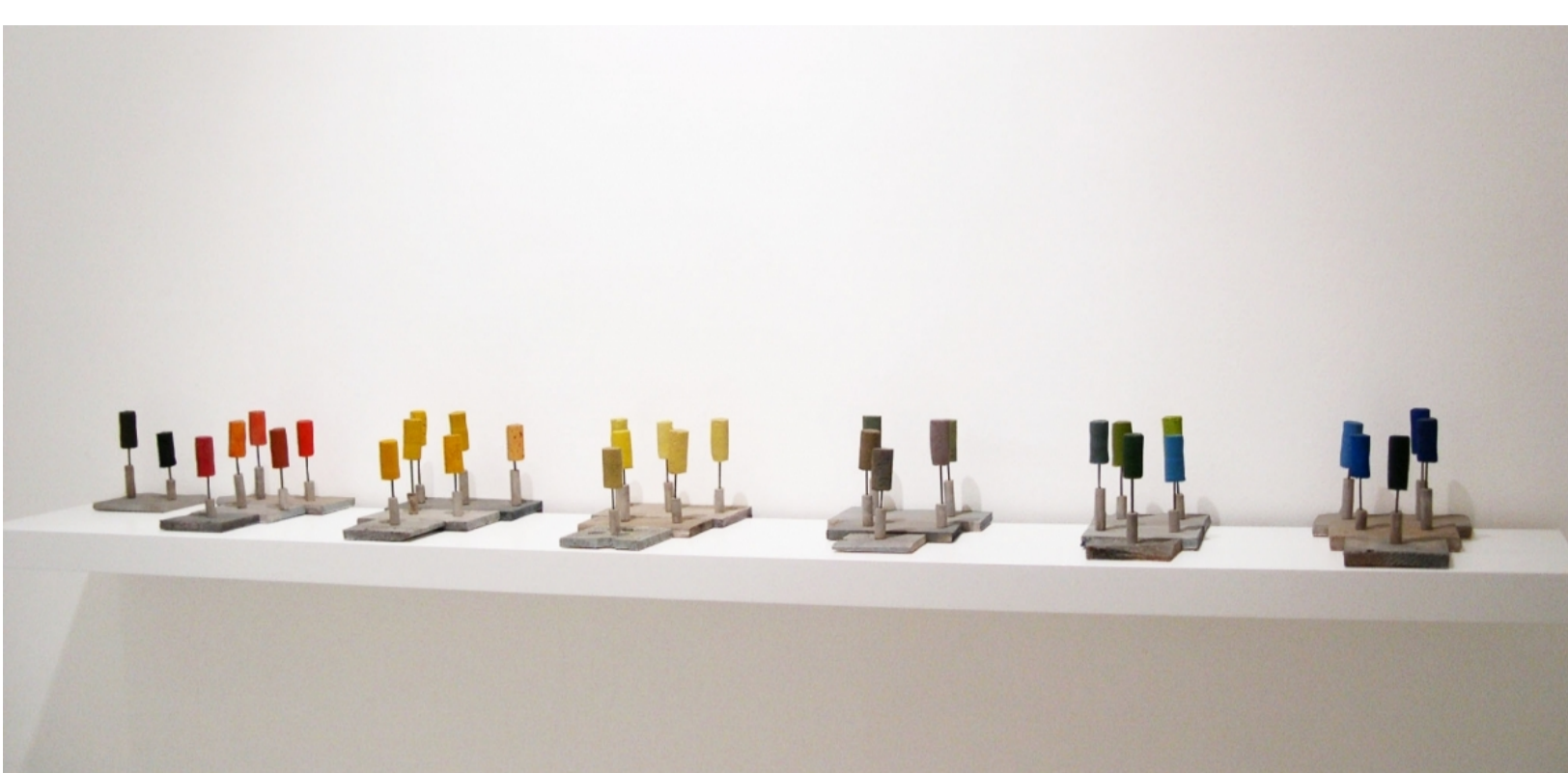

Au va, au va, a casa a treballar
Publicat a [Llum de bengala](#) per [David Ymbernon](#)

Divendres, 22/7/2016
2395 lectures

Au va, au va, a casa a treballar

Un sabater que estima les sabates fins a l'extrem de pensar per elles (només les ven a qui queden bé), de considerar-les (superlatiu absolut), diu que les sabates tenen cor, que bateguen al caminar (les passes). Aquesta devoció radical d'aquest sabater (que dorm en un llit sabata), em va fer rumiar sobre les coses, l'art (vida).

Si pensem que l'art no és una cosa útil, sinó tot el contrari, i que només si neix inútil pot arribar a ser útil, aleshores entenem que neix (ve al món) a Ca l'Emoció i no a Ca la Professió (donat que la inutilitat no és una professió).

Els conceptes d'utilitat i inutilitat són molt importants a l'hora de crear (deslliurar), i tenen molt a veure amb l'emotivitat de qui fa la cosa, de parir, treballar, obrar o fer, compromès amb l'emoció (sentiment molt fort, reacció afectiva intensa) o la professió (d'acord amb les regles i els deures), vet aquí.

La cosa inútil (o l'art) neix ben sana sense complir ni obeir regles ni deures (la indisciplina és l'heroïna dels supersentits de l'art, és —per la seva insubmissió a tot— el superpoder universal més útil). No està sotmesa als cànons ("Les escales de la subjectivitat no són susceptibles de generar cànons. Els cànons es mereixen canonades." Carles Hac Mor).

Si vius de fer coses inútils, doncs, ets un inútil professional? Per què serveix una obra d'art? O per què la fem? Si diem que l'art no té utilitat pràctica perquè a la pràctica no serveix per a res, com és que hi ha qui en fa i qui en consumeix? Com el perfume per fer bona olor, ens posem art per fer bones emocions? O necessitem emocions per aprendre?

Unir art i vida fins a l'extrem insuperable de viure dins l'obra; la vida com a quefer, és el sùmmum de l'ocupació (ocupa tot) útil i inútil, professió i emoció

La realitat es perd aquí, es confon a l'urinari de Duchamp i surt de la ratlla (la Festa Major de l'Art).

I quan la realitat es perd, aleshores ens adonem que no és l'única realitat i que no és ni útil ni inútil (abracadabra). Defensar una realitat única, asfixia (perdre el respecte a la realitat predominant, obre rumb a altres realitats existents, abans el Sol era un déu, ara és un estel, abans la terra era plana, ara és un planeta rodó a l'espai —per cert, el concepte d'espai, d'infinít, no s'entén—).

I rumiant tot això vaig anar a parar a l'exposició magnífica (bategar) de Joan Furiols a Ca l'Anna Belsa; la Galeria El Quadern Robot (Barcelona, fins a l'1 d'octubre). En Joan Furiols (Vic, 1937) fa unes obres que no sé com explicar (és clar; el que és inexplicable no es pot explicar), té unes bobines de fil, per exemple, disfressades d'objectes de ferro, unes espumes transvestides de material pesat o un exèrcit de taps de colors elevats per un palet que semblen banderes anunciant la victòria dels elements inútils (una obra del tot emotiva). En Joan Furiols considera les coses.

Altres articles de David Ymbernon

Sant Joan des de Montserrat i el pont de Joan Ponç

La pintura i el misteri d'Arian Morera

0 Comentaris

Deixa el teu comentari

Nom

Població

Correu electrònic

Comentari

Enviar

La direcció del web anoiaadiari-cat de l'espai es reserva la no publicació d'aquells comentaris que pel seu contingut no respectin les normes bàsiques d'educació, civisme i diàleg.

AnoiaDiari

Categories

- Política
- Societat
- Cultura
- Esports
- Economia
- Gent

- Salut
- Ensenyament
- Empresa
- Opinió

Meta

- Publicitat
- Nosaltres

Legal

- Política de privacitat i protecció de dades
- Avis legal
- Condicions d'ús
- Preferències de Cookies

Parlem!

- Contacta'ns
- Facebook
- Twitter

Amb el suport de:

Associat a:

Audiència auditada per:

